

The tradition of hanging plush dice (also known as *fuzzy dice* or *raggardice*) in the rear mirror started in the USA in the '50s. According to one account, the rebellious hot rod youth wanted to show that they were ready to take risks and wouldn't bail on a (chicken) race. Another, more commercial explanation is that a Las Vegas casino - where a lot of dice gambling took place - started selling the car dice as lucky charm souvenirs. A third version states that american pilots in World War II hung the dice in their cockpits for good fortune, and brought them back home to put in their cars after the war.

My teenage experience differs from that of many other adolescents in Värmland: I didn't have any friends with cars, I didn't hang out in or around cars, I was rarely dependent on a car to get anywhere, I was not particularly interested in cars or motors, I seldom rode in a car except for with my parents, and I didn't get my driver's license. I grew up on Orrholmen, a modernist, pedestrianised neighbourhood, where all the cars lived in a gigantic underground garage, while the rest of the area was car-free. It was also located just a few kilometers from the city centre, so I could always walk, bike or get the bus to wherever I wanted to go.

As a child, whenever I saw a car coming towards me, I instinctively tried to make eye contact with its eyes; the headlights. Of course I knew that cars were driven by human beings, but unconsciously I perceived cars as kinds of creatures, with their own personalities and wills. In one sense, cars are creatures, and some of them surely have their own personalities, but hardly a will of their own. You can't understand the behaviour of a car by studying its facial expression. It wasn't until my early teens that my eyes and mind made a cognitive shift which got me looking at the driver and the passengers inside the car and not at the tin monsters themselves.

Sedvänjan att hänga plyschtärningar (även kända som *fuzzy dice* eller *raggartärningar*) i backspegeln startade på 50-talet i USA. Enligt en sägen ville de rebelliska bilburna ungdomarna markera att de var beredda att ta risker och inte bangade ett chicken race. En annan, mer kommersiell historia, är att ett kasino i Las Vegas - där det spelades mycket tärning - började sälja biltärningarna som (lyckobringande) souvenirer. En tredje version är att amerikanska stridspiloter under Andra Världskriget hängde tärningar i sina cockpits för att få tur, och tog med dem hem till sina bilar efter kriget.

Mina tonårserfarenheter skiljer sig från många andra värmländska ungdomars: jag hade inga kompisar med bil, umgicks aldrig i eller omkring bilar, var sällan beroende av bil för att kunna ta mig någonstans, var inte speciellt intresserad av bilar eller motorer, åkte sällan bil förutom med mina föräldrar, och tog inte körkort. Jag växte upp på Orrholmen, ett modernistiskt trafikseparerat bostadsområde i Karlstad, där bilarna bor i ett gigantiskt underjordiskt garage, medan resten av området är bilfritt. Det ligger bara några kilometer från centrum, och därför kunde jag alltid gå, cykla eller åka buss dit jag ville.

När jag som barn såg en bil komma emot mig sökte jag instinktivt ögonkontakt med dess ögon; strålkastarna. Givetvis visste jag att bilar körs av människor, men undermedvetet såg jag bilar som någon slags varelser, med egna personligheter och viljor. På ett sätt är bilar varelser, och vissa av dem har utan tvekan egna personligheter, men knappast egna viljor. Det går inte att förstå hur en bil kommer att bete sig genom att titta på dess ansiktsuttryck. Det var först i tidiga tonåren som mina ögon och min hjärna ställde om kognitivt och jag började titta på föraren och passagerarna inuti plåtmonstren istället.